Gerd skifter Lærerinde hvert halve Aar, undertiden hver halve Maaned. *Alle* Lærerinder kommer for Enkemandens Skyld og drager bort, naar deres Haab er skuffet.

Ogsaa dette Forhold fører os evindeligt langt tilbage i Tiden, den Gang fattige unge Piger var ene om at tage fra Hjemmet og ikke havde — uanset Evner eller Tilbøjelighed — anden Udvej end at blive Lærerinde. Man sammenligne med vor Tids unge, vellærte, eksamensstærke Kvinder, der drager ud, sprækleferdige af Iver og pædagogisk Interesse. Her er Tale om en stadig skiftende Skare; skulde ikke een af disse vaagne og interesserede unge have fundet Vej til Fuur og brudt Rækken af de Umuligheder, som Thit Jensen har skænket en Gengangertilværelse.

Det hører ogsaa en svunden Tid til, at en ung Pige skal spille Klaver for at være „dannet". „Gerd havde hverken Lyst, Anlæg, Gehør eller noget andet, der havde med Musik at gøre ...." men hun skal spille, for det gør man nu en Gang. Tænker man saa gammeldags paa Fuur?

Gerd maa iøvrigt have vokset sig til Musikbegavelse, for senere i Bogen synger hun for sin Kæreste og dyrker „udelukkende den store Musik". Kan man det uden Anlæg eller Gehør?

Gerd vokser til. Hun „æder Læsning som Hø"??, „smager" paa alle Kapellanerne og skriver Dagbog. „Side op og Side ned vrimlede den af Mænd, der var „skudt"! Mænd, der bad om Kys og fik Nej og tog med Magt og faldt i Unaade...."

Momentvis væves en Slags barnagtig, mere eller mindre blasfemisk Kristendomsbetragteninger ind i Gerds brogede Tilværelse; der ligger de Side om Side med en forbigaaende Kvindesagsinteresse, den sidste lægger hun sig nærmesttil for at drille sin Kæreste.

I Præstegaarden skifter nu Kapellanerne, som Lærerinderne i sin Tid. De synes ikke at have anden Opgave end at fri til Gerd, naar det er gjort, har Moren gjort sin Pligt og kan gaa.

Den sidste Kapellan, som Bogen handler om, har Brydernakke og er slank af at svømme. Da han har været fire Uger paa Fuur, er han forlovet med Gerd, et Par Uger senere er Forlovelsen hævet og Gerd paa Vej til København.

I alt dete er der intet, der betegner vor Tids Kvinde. Som Gerd er, med lidt Forskel i Nuancerne, alle Tiders forkælede, forsømte og erotisk anlagte unge Piger. Der stilles ingen Krav til hende, hun stiller ingen til sig selv; intet i hende stræber fremad. Hun er fordærvet, men hun ejer ikke engang Tilfredsheden ved den bevidste Fordærvelse, der virkelig karakteriserer en Del af det tyvende Aarhundredes Ungdom, den Fordærvelse man er stolt af at bære til Skue, fordi man mener, den er — tidssvarende.

At hun tilsidst beslutter sig til at blive Kommunelærerinde gør ikke meget Indtryk paa Læseren — hun vilde paa et Tidspunkt være Missionær, og i en Maaned er hun Formand i en Kvindeforening. Saa gik Foreningen i Stykker. „Mændene paa Fuur havde truet med at stene en fremmed Talerske, de antog hende for en Slags Antikrist" — ikke sandt, man føler det tyvende Aarhundredes Puls banke?

Vi tør nok sige, at Thit Jensen begik en Ubesindighed, da hun gav sin Bog denne skæbnesvangre Undertitel, ellers havde den haft andre Bøgers Ret til at blive læst med Velvilje eller Uvilje og med Paapegen af de Steder, hvor Fruens Talent slaar Gnister; nu nøjes man med at forfærdes over Bogens falske Etikette og dens Løsagtighed.

A.

Sophie Breum: En Herregaardsfrue. (Ny Nordisk Forlag. 106 S.).

Kristiania var oprindelig en nøgen Klippeø. Mennesker har sejlet Jord der over, saa at der nu gror Blomster og Urter og Græs.

For 100 Aar siden blev en ung Herregaardsfrue Enke. I Kærlighed til sin Mands Minde og til sine Børn tog hun fat paa at bevare Gaarden i de svære Tider. Hun var dygtig og blev en Banebryder i Landvæsenet, men hun var ogsaa fast og bestemt. Den, der ikke tog godt fat, fik med hende at bestille. Hun var et Særsyn, og Folk kaldte hende naturligvis „den gale Kammerherreinde". Sophie Brem har lagt Forstaaelsens Jord paa hendes Liv, saa at der gror baade Blomster og Urter. Hendes korte Ægteskabslykke, hendes varme Hjerte for alle lidende, hendes utrættelige Kamp, alt er saa fint og forstaaende skildret, at faa Kvindeskikkelser i dansk Litteratur kan staa ved Siden af „den gale Kammerherreinde". Bogen hviler paa solide Studier af hin Tid, der i saa meget minder om vor Tid (lige fra Prisudregninger til Kaffesurrogater), men de staar ikke nøgne; de er overdækket med Livets Frodighed. Bogens Hensigt er en alvorlig Formaning til en blødagtig Slægt; men Formaningen staar ikke som en skarp Klippe; den er dækket af Mildhed og Skæmt.

Det er de gudbenaadede Digteres Evne til at kunne dække Livets Klippeø ved Jord til Blomster og Urter, saa at Menneskene kan faa Lyst og Mod derved. Sophie Breum er een af dem. Hendes Bog i Fjor kom i 5. Oplag; denne kommer nok i flere.

Elise Møller Bjerre.

---

†

Næstformand i Nykøbing F. Kredsen, Adjunkt *P. S. Garde,* er under et Ophold i København afgaaet ved Døden. I en lang Aarrække har Adjunkt Garde været et aktivt Medlem af Dansk Kvindesamfund, trofast i Arbejdet inden for sin Kreds, hvor han vil blive husket og savnet.

---

6. Garantliste 1918.

—o—

Hermed kvitteres med Tak for Modtagelsen af Kr. 10,00 fra hver af nedenstaaende Garanter for Aaret 1918:

5. Birgitte Berg Nielsen, København
7. Johanne Blom, København.
10. Ida Bolvig, Ribe.
16. Eline Hansen, København.
19. Mathea Haunstrup, København.
20. Thora Skakke, Odder.
24. Petrine Jensen, Viby.
27. Elisabeth Kemp, Hillerød.
28. Thyra Bøjsen, Horsens.
29. Pastor Laursen, Aarhus.
36. Theodora Müller, Aarhus.
41. Gaardejer Poulsen, Katterød.
50. C. Wanger, Aarhus.
51. Kristine Westergaard, Herning.
56. Estrid Hein, København.
59. Louise Nielsen, Silkeborg.
69. Marie Christensen, Ringkøbing. (Ringkøbing-Kredsen).
71. Zella Ziersen, Maribo.
74. Ingeborg Drewsen, København.
75. Marie Illum, København.
84. Kristine Jensen, Skanderborg.
86. Anna Larsen, Aarhus.
87. Martha Nielsen, Aarhus.
88. Ingrid Jespersen, København.
90. Kirstine Kærgaard, Kristrup, Randers.